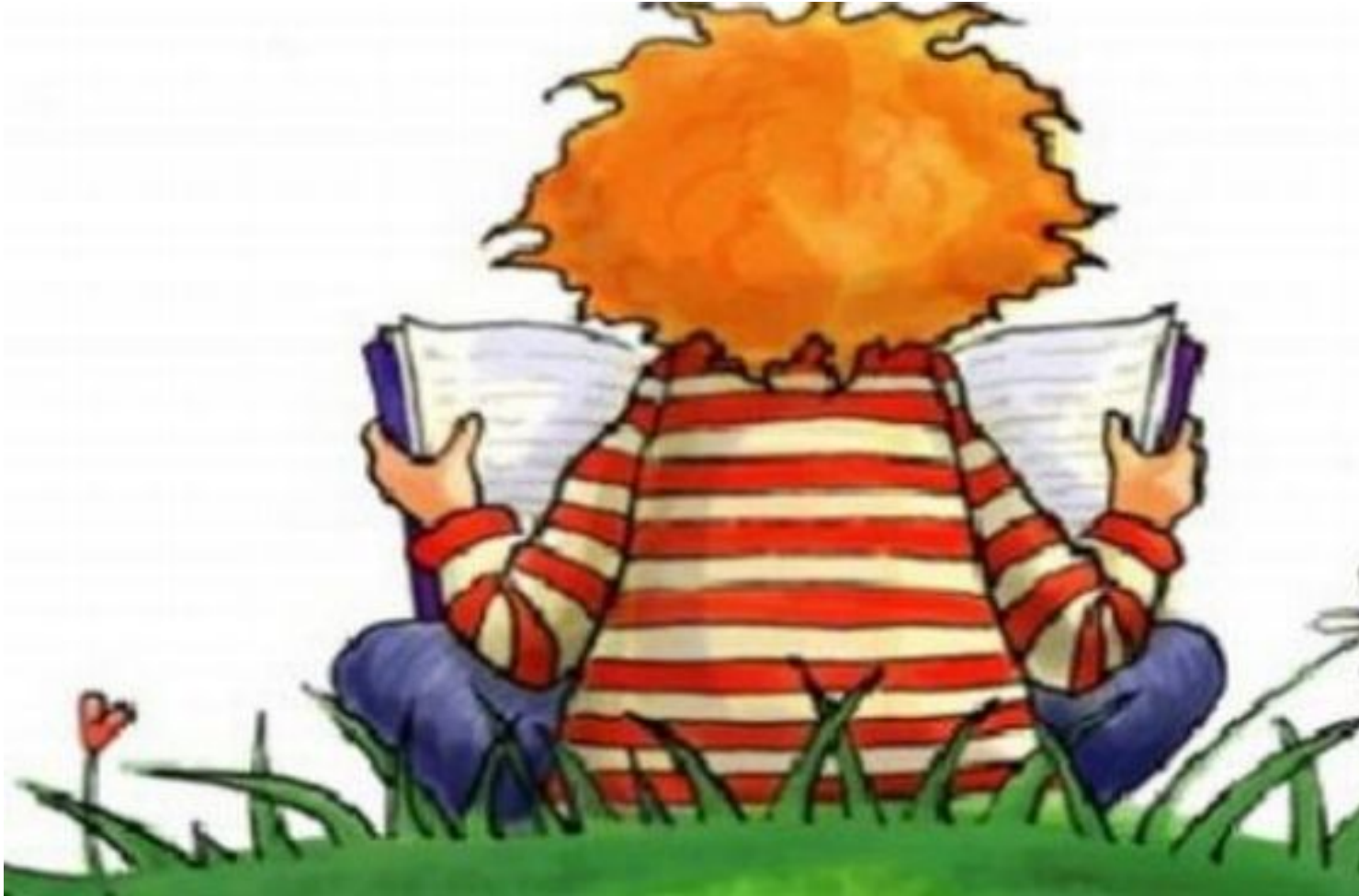

Του Δημήτρη Τσιριγώ τη

Ένα από τα βασικότερα προβλήματα που ταλανίζουν το πολύπαθο χώρο της εκπαίδευσης είναι και η στάση των γονέων όσον αφορά τη προετοιμασία των παιδιών (διάβασμα) για το σχολείο.

□ Το φαινόμενο αυτό όσο περνάνε τα χρόνια τείνει να γίνει πιο έντονο.

Ο γονέας λοιπόν είναι η πρώτη μορφή παραπαιδείας στην οποία συνηθίζει ένα παιδί και φυσικά ένας από τους βασικότερους λόγους που αργότερα ,όταν ο γονέας αδυνατεί πλέον να στηρίξει μαθησιακά το παιδί ,έρχεται σαν φυσικό επακόλουθο το φροντιστήριο ή το ιδιαίτερο μάθημα.

Οι γονείς πρέπει να καταλάβουν ότι αυτό που κάνουν έχει πολλές αρνητικές επιπτώσεις . Καταρχάς έχουμε ακύρωση του εκπαιδευτικού έργου του δασκάλου ή του καθηγητή. Τα παιδιά αντί να σκέφτονται □ « πρέπει να προσέξω στο μάθημα γιατί εδώ είναι το μόνο μέρος για να μάθω» επαναπαύονταν στην ιδέα ότι στο σπίτι τα περιμένει το μεσημέρι η μαμά ή ο μπαμπάς για να τους τα πούνε καλύτερα. Έτσι τελικά φτάνουμε σε αυτό τον εκφυλισμό της εκπαιδευτικής διαδικασίας που επικρατεί σήμερα όπου τα παιδιά διδάσκονται στο σπίτι και εξετάζονται στο σχολείο.

Από την άλλη μεριά □ δημιουργείται στον εκπαιδευτικό μια εικονική πραγματικότητα της τάξης όπου όλοι σχεδόν οι μαθητές "τραβάνε" ενώ στην πραγματικότητα υπάρχει ένα σύστημα "βαριάς βιομηχανίας" από πίσω από γονείς που αφιερώνουν ατελείωτες ώρες για να έχουν τα παιδιά τους σε αυτό το επίπεδο. Έτσι ο εκπαιδευτικός ξεγελιέται από την γενική εικόνα της τάξης του και ανεβάζει κι άλλο το πήχη. Έτσι δημιουργείται ένας φαύλος κύκλος όπου οι αδυναμίες του κάθε μαθητή δεν φτάνουν ποτέ στον εκπαιδευτικό αλλά μπαλώνονται όπως-όπως από τον γονέα.

Επίσης πολλοί γονείς μπαίνουν και στον πειρασμό να διαβάσουν τα παιδιά και στο παρακάτω μάθημα χαλώντας ένα από τα βασικότερα κίνητρα μάθησης : το στοιχείο της έκπληξης για το καινούργιο. Μετά μάλιστα αναρωτιούνται γιατί το παιδί τους βαριέται κατά την παράδοση. Οι γονείς αυτοί έχουν εντάξει στην καθημερινότητά τους το διάβασμα του παιδιού τους, αφού διαβάσουν πρώτα οι ίδιοι χρησιμοποιώντας και τα σχολικά βοηθήματα που κυκλοφορούν(τα οποία ,όχι τυχαία , απευθύνονται σε αυτούς παρά στα ίδια τα παιδιά) .

Φυσικό επακόλουθο ,υποκαθιστώντας τον εκπαιδευτικό του σχολείου ,είναι να

συγκρίνονται με αυτόν και να καταφεύγουν συνήθως σε επικριτικά σχόλια για την επάρκεια του και μάλιστα μπροστά στο παιδί τους , "πυροβολώ ντας" το παιδαγωγικό □ πρότυπο από κοντινή απόσταση.

Σε ακραίες μάλιστα περιπτώσεις απαιτούν από τον εκπαιδευτικό αυτόν να προσαρμοστεί "στο δικό τους τρόπο" και στη δική τους νοοτροπία για το διδασκαλία του μαθήματος. Και φυσικά ένας γονέας που έχει καταναλώσει τόσο χρόνο ,κόπο και συναίσθημα σε μια τέτοια επένδυση περιμένει και την ανάλογη ανταμοιβή, οπότε γίνεται ιδιαίτερα σκληρός όταν αυτή για κάποιους λόγους δεν αποδίδει. Τότε αφού μοιράσει ευθύνες (στον εκπαιδευτικό και στο παιδί του) καταλήγει να ανεβάσει στροφές στην εκπαίδευση του παιδιού οδηγώ ντας το ,πολλές φορές, στην εξάντληση και στην απέχθεια για μάθηση.

Η μητέρα ή ο πατέρας παίζοντας □ το ρόλο του εκπαιδευτικού καταργεί ,έστω και προσωρινά ,τον ουσιαστικό του ρόλο , του γονιού.

□Έτσι γίνεται άσκοπη κατανάλωση χρόνου και ενέργειας που θα μπορούσαν να αφιερωθούν στην ανάπτυξη της σχέσης γονέας –παιδί .Υπάρχουν πολλοί γονείς όπου ολόκληρη η σχέση τους με το παιδί εξαντλείται στην κατ' οίκον εκπαίδευσή του .Οπότε η σχέση αυτή δεν καλλιεργείται σωστά και δεν ωριμάζει. Ο απογαλακτισμός του παιδιού εμποδίζεται με αυτόν τον τρόπο. Και αν ο γονέας βάζει σα προτεραιότητα την πραγματική και ολοκληρωμένη καλλιέργεια □ του παιδιού του θα μπορούσε να συζητήσει μαζί του , να παίξει και απλά να περάσει καλά μαζί του. Να κάνουν κάτι μαζί και να το μοιραστούν ξεφεύγοντας από το στερεότυπο του εκπαιδευτή – εκπαιδευόμενου.

Το αξιοπερίεργο της υπόθεσης είναι το εξής: Πως γίνεται και όλοι σχεδόν οι γονείς να φτάνουν σε τέτοιο γνωστικό επίπεδο που να μπορούν να διαβάσουν τα παιδιά τους και μάλιστα και σε μαθήματα που είναι πολύ απαιτητικά όπως τα μαθηματικά ,η φυσική και τα αρχαία;

Εδώ φαίνεται ξεκάθαρα η γύμνια του εκπαιδευτικού μας συστήματος.

Όταν κυριαρχούν η αποστήθιση και οι φροντιστηριακού τύπου αυτοματισμοί τότε

δεν είναι καθόλου δύσκολο ακόμα και για έναν ανειδίκευτο γονέα αφού παπαγαλίσει το μάθημα και με τη χρήση ενός σχολικού βοηθήματος να ζητήσει και από το παιδί του να τον μιμηθεί. Αυτό που είναι σίγουρο είναι ότι αν είχαμε διαφορετικά αναλυτικά προγράμματα όπου η μάθηση θα στηριζότανε στην κριτική σκέψη τότε ο γονέας δεν θα μπορούσε εύκολα να υποκαταστήσει τον εκπαιδευτικό. Είναι ,λοιπόν, άκρως επιτακτικό ☐ στα αναλυτικά προγράμματα να υπάρχει συμμετοχή κυρίως των μάχιμων εκπαιδευτικών "που μπαίνουν σε τάξη" και που γνωρίζουν καλύτερα τα εκπαιδευτικά θέματα και όχι μόνο των γραφειοκρατών που απέχουν από την παιδαγωγική πραγματικότητα.

Έχοντας μιλήσει με πολλά παιδιά που τα διαβάζουν οι γονείς τους (συνήθως η μητέρα) καταλήγουμε ☐ στα εξής συμπεράσματα:

☐ 1) τα παιδιά το θεωρούν αναγκαίο κακό. Νιώθουν ότι χωρίς το διάβασμα των γονέων δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν στα μαθήματα του σχολείου.

☐ 2) Δυσκολεύονται όλο και περισσότερο να διαβάσουν μόνα τους.

3) Νιώθουν πολύ μεγάλη πίεση από το γονέα την ώρα που τα διαβάζει και μάλιστα διακατέχονται από πολύ αρνητικά συναισθήματα για κείνον την ώρα αυτή.

4) δεν έχουν αναπτύξει αρκετά τη κριτική σκέψη και έχουν συνηθίσει να μαθαίνουν με τη χρήση της αποστήθισης και της μίμησης.

5) Έχουν βραχυπρόθεσμη μνήμη στα όσα μαθαίνουν από τους γονείς τους

6) παραπονιούνται ότι οι γονείς "θέλουν και το και" για να είναι ευχαριστημένοι.

7) βαριούνται το μάθημα στην τάξη και δεν έχουν και σε ιδιαίτερη εκτίμηση τους εκπαιδευτικούς του σχολείου τους.

□ 8) τρέμουν στην ιδέα μιας πιθανής σχολικής αποτυχίας τους κυρίως λόγω της απόρριψης που θα βίωναν από τους γονείς τους.

□ 9) δεν το βλέπουν ως ένδειξη φροντίδας των γονέων απέναντι τους .

10) το βασικό κίνητρο τους για να είναι καλοί μαθητές είναι "για να μη φωνάζουν οι γονείς τους".

□ Αυτό που δεν συνειδητοποιούν οι γονείς είναι ότι δημιουργούν μια εξάρτηση στο παιδί τους □ και ουσιαστικά το μαθαίνουν να περπατάει υποβασταζόμενο από εκείνους. Έτσι αυτό έχει αρνητικές συνέπειες στο να μάθει να στηρίζεται στις δικές του δυνάμεις .

Στα παιδιά αυτά υπάρχει συνήθως ένα έλλειμμα αυτοπεποίθησης και αυτενέργειας και νιώθουν ότι καταρρέουν στη παραμικρή σχολική ή μη αποτυχία. Η σωστή διαχείριση μιας ενδεχόμενης μελλοντικής αποτυχίας μαθαίνεται στο σχολείο κανονικά. Προϋποθέτει όμως ότι στο παιδί έχει επιτραπεί να αποτύχει μερικές φορές.

Οι γονείς που δεν επιτρέπουν κάτι τέτοιο στο παιδί τους και καταρρέουν οι ίδιοι όταν συμβαίνει ας γνωρίζουν ότι παίζουν με τη φωτιά. Είναι πολύ επικίνδυνη για τη ψυχική ισορροπία του παιδιού τους η στάση τους αυτή. Καμουφλάροντας συνεχώς τις αδυναμίες των παιδιών τους , εκείνα □ ουσιαστικά δεν τις ξεπερνούν ποτέ.

Οι γονείς οφείλουν να □ βάλουν σε δεύτερη μοίρα την κοινωνική καταξίωση και σε πρώ τη την ψυχική ισορροπία και ευτυχία του παιδιού τους.

Τέλος οφείλουν να δείξουν μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στα παιδιά τους και στους εκπαιδευτικούς. Ίσως τότε να εκπλαγούν από την βελτίωση των επιδόσεων και των δύο.

▣ Δημήτρης Τσιριγώ της .Φυσικός

▣ alfavita.gr